

wälja wallitsenu, mes surembat parrandamist tarwitwa. Neide parrandamisse man kaeti, ni- paljo kui wõimalik olli: 1) et keel ning mõistmine ne sellest selgembas saas; 2) et wärsi-sõnnumõdt õkwa noti perra olles; 3) et rimi, mink läbbi laulo, luggemisse ja laulmisse man, sündsamba ja kaunimba omma kuulda, ning wärsi hõlpsam- baste pähhä jäwa, täwwemba ollesse; ning 4) et laulo pühha kirja sõnnuga rohkebaste ärra- tedu mõttid ja tundmist annasse. — Laulo-numri läwa kirko-laulo-ramato wiimsest laulust eddesi, et, kui se wastne ramat jõwwas rahwale armsas sada ning wast mõnne kogguduse ja oppetaja lubba pallesse ja saasse, neid laule ka kirrikun laulda, ülleswõttawa laule hõikaminne ehk täh- hendaminne hõlpsamb olles. Eddimätsel laulul om sis Nr. 582, ning perramätsel 1000. — Kui se wast- ne laulo-koggo sedda wõis sata, et meije armas rahwas wastse himmoga wõttas waimolikku laule luggeda ja laulda, sis saas meil sest suurt rõmo ja tenno Jummalä wastä ollema. — Wimate olgo tähhendetu, et wast ka lähüngutse Tallina- kele-rahwale, kel Tarto-keel ka tutwa om, se ras- mat wõis henge tullus olla, ning seperrast tedda ka neile ängatas.

Tarto-kele-rahwa prauss,

J. F. Heller.